

Kind van de rekening

Wim Opstelten

Kinderen hebben de toekomst. Een mooie toekomst, hoop ik, ondanks tal van bedreigingen. Die bedreigingen zijn er op mondiaal niveau, zoals we iedere dag in de krant kunnen lezen, en op kleinere schaal: ontwrichte gezinnen, armoede – ja, ook in Nederland – huiselijk geweld, pesten... Ook als arts, in vrijwel alle domeinen en echelons, dragen wij verantwoordelijkheid om ons in te zetten voor de toekomst van onze kinderen. Vanouds hebben huisartsen en jeugdartsen daarin een belangrijke rol, soms overlappend, vaak complementair.

In dit nummer doen Nynke Koning en collega's verslag van een onderzoek naar de samenwerking tussen jeugdartsen en huisartsen (D2576). Daarin is ruimte voor verbetering. Hoewel hun onderzoek niet getalsmatig laat zien hoe vaak die samenwerking niet goed verloopt en wat daarvan de gevolgen zijn, inventariseert het wel knelpunten: onbekendheid met elkaars expertise, slechte bereikbaarheid, onvoldoende externe ondersteuning, het ontbreken van gemeentelijk beleid... De meest belemmerende factor lijkt me het door huisartsen genoemde gebrek aan vertrouwen in jeugdartsen. Zou dat komen doordat huisartsen onbekend zijn met de competenties van de jeugdarts? Of sijpelt hierin ook iets door van een gevoelde hiërarchie die het curatieve geneeskundig handelen in hoger aanzien plaatst dan de preventieve gezondheidszorg?

Ik denk dat ons als huisartsen hier bescheidenheid past. Terwijl wij onze zorgverlening als continu en generalistisch afficheren en ook echt 'family physician' willen zijn, staat die rol soms onder druk. Zo is het aantal echtscheidingen sterk toegenomen, vaak met wisseling van huisarts en samengestelde gezinnen tot gevolg. Dat maakt het voor huisartsen lastig om goed zicht te blijven houden op de ontwikkeling van kinderen in de context van het gezin. Bovendien zullen jeugdartsen in het algemeen meer ervaring hebben in het beoordelen van complexe opvoedingssituaties. Door het geleidelijk wegvallen van vertrouwde structuren met bijbehorende waarden en normen is immers veel ouders een opvoedingskader ontvallen.

De resultaten van dit onderzoek dagen ons uit om de handen ineen te slaan. Kinderen mogen niet de dupe worden van onze gebrekkige samenwerking. Het gaat om hun toekomst.

– w.opstelten@ntvg.nl